Ezoterična pisma.

Pismo IX. Ljubljana, v januarju 1923.

Dr. E. L.:

Misterij človeka.

(Dalje.)

Med nižjim in nižjim faktičnо ni prepada, oziroma je prepad le navidezen. Povsod najdemo polagan prehod. Za prehod tvori četrti ali peti princip, katera smo imenovali pamet in smo ali moč konkretnega in abstraktnega mišljenja. V bitnosti sta oba principa eno in isto. Intelektualna moč, s katero prešteva slepuh svoje novce, je ravno tista, kakor ona, s katero dela kontorist bilanco

svojemu šefu, kakor ona, s katero se-
šuje znanstvenik kak živlenski prob-
lem, ali se mootrec ntaplja v misterij
živlenja. A vendar kaka razlika je
med starcem skopuhom, tresočim se
strasti in naslade, in med hladno ra-
čunajočim trgovcem; kaka razlika
med trgovcem in znanstvenikom, med
tem in med mistikom. Kar določa
um, mu daje barvo in kvaliteto, je
predmet, s katerim se um ukvarja.
Um je kakor voda, katera se nabi-
ra v mlakah, a se dviga tudi pro-
ti nebu, kjer plove kot oblak. — Od
kafra, v katerem se komaj vrta mot-
na luč inteligence, pa do mistika
spoznavalca je nepretrgana veriga
stopenj in stadijev razuma. Neizmer-
no majhna božanstvena iskra je, ki

se polagoma veča in krepi, postane žarek in se končno veže kot solnce.

Pot od iskre do solnca pa je dolga mnogo milijonov let. In ta milijone let trajajoča pot je obenem individualna nit, na katero so nanizana posamezna osebna življenja. – Okultna filozofija imenuje to nit kavzalno telo. Z drugimi besedami: enoteni princip duhovnega človeka je kakor pijonir, ki orje neznane njive materijalnega sveta, zbira dolge veke materijal za svetišče, v katerem naj živi bival duhovni človek v vsem svojem veličastvu. Veke in veke se zida to svetišče, predno je sposobno vsprejeti Duha-človeka. To svetišče, katero imenuje sv. Pavel „duhovno telo", je ravno kar imenovano kavzalno, ali

vzročno telo.

Vzročno telo ali tudi karmično telo se imenuje zato, ker nosi v sebi vse posledice, vse sadove preteklosti, vso celoto storjenih dejanj v preteklih življenjah, gojenih želja in misli, ki so ravno vzroki, podlaga, kakor zrno v rastlini, na kateri se razvije novo človeško bitje; vzroke, ki določajo razlog da je ta človek nadarjen, drugi duševni revež, ta bogat in srečen, oni revež in nezadovoljen, ta lep, oni pokvarka, sploh vse socijalne, telesne in duševne razlike, ki so le na videz tako krivične, da vpijejo do neba, a so v istini le posledica preteklih življenj.

Beseda „telo" je seveda pojem za vidno, o katerem telesa ni govora v sferi,

ki ima le eno dimenzijo, v sferi, kjer se pojmi prostora krije s pojmom časa. Zato je bolje primerjati kavzalno telo niti, kakor smo zgoraj storili in kakor ga primerja M. Collins, ki pravi, da je človeška individualnost kakor vrvica, spletena iz neštetо finih niti, ki se vleče iz brezkrajnosti v brezkrajnost skozi vse sfere. Včasi se pripeti, da zadnja nit od vrvice odloči, zaplete, obvisi kje in prevzroči s tem nered in zmešnjavo v celi vrvici.

V kavzalnem telesu se skriva misterij človeka in sicer zato, ker je kavzalno telo produkt dveh zakonov: zakona kavzalnosti /: vzroka in posledice :/ in zakona zopetnega utelešenja /: reinkarnacije :/. Ti trije pojmi: kavzalno telo, kavzalnost in reinkarnacija so neločljivi, so vsak zase nerazumljivi, ker

tvorijo enoto in so izraz enote: človeka.

Za danes naj zadostuje, da smo jih omenili, v prihodnjih pismih pa se bomo bližje z njimi bavili.

Pri veliki večini današnjega človeštva je vzročno telo samo „črno", je samo „potenca" brez aktivnega življenja, brez zavesti. Pri mistiku, okultistu, ki metodično goji notranje, duhovno življenje, pa se to telo polagoma vzbuja, oživlja, postaja vzročno živeti: ustvarja individualno življenje. Življenje, ki vibrira, ki kipi z njim, je pa življenje duha.

Vzbuditi to telo, oživljati, živeti ga, je smoter pravega okultista in celega magija, ki prepušča organizacijo eterskega telesa svojemu črnemu bratcu Sukkirjem, telepatom in hipnotizerjem.

(Konec.)

A. Zajc:

Suč iz Himavata.

- Ozdravljenje bolnika.

Bilo je v Darjilingu na pobočju Himavata. Mlajši so, utrjeni vsled večdnevnega potovanja, počivali pod zelenimi drevesi, Mahamara pa je hodil med njimi ter je poučeval zaslepljene, tolažil nesrečne in ozdravljal bolnike.

Iz bližnje hiše so mu na nosilah prinesli moža. Rak mu je razjedal želodec, da ni mogel več ničesar uživati. V najkrajšem času so pričakovali njegovo smrt. Mahamara ga je pogledal, a ga ni mogel ozdraviti. „Pomagaj si sam, potem šele pričakuj moje pomoči," mu je rekel.

„Kako naj si pomagam sam, ko se več gibati ne morem?" je razjočal bolnik.

„Kedar odstraniš svoje duševno telo, potem šele bo možno obnoviti tvoje telo," je

odgovoril mojster. „Celo življenje si grabil minljivo blago, a na bližnjega si pozabil. In ker nisi nikdar nasitil gladnega, zato sedaj umiraš nam od glada... Nesite ga od tod!"

Bolnik je krčevito zajecal, nazvoči Judje pa so prosili rešitev: „Mojster! Ta človek res ni poznal usmiljenja do revežev, vendar se ga z ozirom na njegovo trpljenje usmili."

Makamara je odgovoril: „Poiščite starejšine, da v njih navzočnosti zapiše polovico premoženja revežem." – Zgodilo se je, kar je mojster zahteval. Potem se je sklonil in je na bolnika položil svoji roki, ki katerih so sevali magnetični žarki. Spredaj je trikrat potegnil preko njegovega trupla ter je z desnico začrtal na bolnem mestu magično znamenje pentagrama. Rekel: „S poslednjim činom si izravnal svojo karmo. Vstani in pojdi!"

Bolnik je vstal. Prinesli so mu hrane, da se je nasitil, potem pa se je zgubil med Judmi.